

cu de Sabnium dein Sabinium *) pentru afinitatea între β și μ, de unde grecii scriu și Σαυνίται in locu de Samnites. Despre afinitatea între υ, ν, și β mai diosu (XIV).

3. De multe ori se lapeda, pr. in μρῆνζ lat. muraena; ὄραδ; lat. ululo; σπρε si σπρζ lat. super si supra; μιεραζ lat. merula it. merla, in κδσκρδ, κδλκδ lat. consocer, colloco s'a lapedatu scaimbatu dein ο dela σοκρδ, λοκδ. Mai dese sunt exemplele de lapedarei in cuventele terminate in κίζ si κίε in locu de κίζ, pr. οκίδ, μδσκίδ, τρδηνκίδ, βεκίδ, δρῆκίε, πζρῆκίε etc., lat. oculus, musculus, trunculus, vetulus, auricula, paricula, cá si la italiani occhio, vecchio, orecchia, parecchi; inse si latinii vechi diceau saeclum, periculum etc.

VIII. Derivate: ̣.

̣ e vocale caracteristica limbei romanesci, de si se afla si intru alte limbe, inse nece intru atat'a mesura in cele de vitia romana, nece asia sistemateca intru altele. Ea se pote dice un a scurtu si degradatu in lini'a lui e cu care are multa asemenare a fora de molietia, de unde acest'a se si intorce in z dupa cosunatoriile vertose (IV b).

Deci z e numai derivatu, si —

a) alternativulu lui a ca un a scurtu si mai de diosu, asia catu a avendu accentu remane a, er' unde si-lu pierde trece in z, pr. λάδδζ, λζδ-

*) T. Varro de LL. VII, 29: „Ab Sabinis orti Samnites“.